

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 10.

Vydána dne 5. března 1948.

Cena Kčs 2.60.

O B S A H :

(20.—23.) **20.** Zákon, kterým se mění a doplňují některé předpisy o poplatcích soudních a za ověření podpisů. — **21.** Zákon o právním postavení snoubenek a nemanželských dětí, pozůstalých po účastnících národního boje za osvobození. — **22.** Zákon o některých opatřeních v oboru rejstříkového práva. — **23.** Zákon o výkonu trestů postihujících majetek, uložených trestními soudy.

20.**Zákon****ze dne 3. února 1948,**

kterým se mění a doplňují některé předpisy o poplatcích soudních a za ověření podpisů.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Soudní poplatky.

Část první.

Soudní poplatky v zemích české a Moravskoslezské.

§ 1.

Nařízení ze dne 15. září 1915, č. 279 ř. z., o soudních poplatcích (dále jen „nařízení“) a sazba k němu připojená (dále jen „sazba“), zákon ze dne 25. ledna 1922, č. 38 Sb., zákon ze dne 16. července 1931, č. 120 Sb., a zákon ze dne 21. prosince 1935, č. 255 Sb., se mění a doplňují podle dalších ustanovení §§ 2 až 8.

§ 2.

Sazby pevných poplatků a jejich nejnížší a nejvyšší výměry, platné v den 29. září 1938, se zvyšují o 150% s výjimkami uvedenými v §§ 3 až 6.

§ 3.

(1) Zvýšení poplatku z podání stanovené v poznámce 3 k saz. pol. 1 činí bez zřetele na hodnotu předmětu sporu 12 Kčs. V třetí větě

poznámky 2 k saz. pol. 16 se vypouštějí slova: „s tou odchylkou, že zvýšení poplatku činí 5 Kč.“

(2) Poznámka 4 k saz. pol. 1 se doplňuje takto: „haléřové částky se však zaokrouhlí nahoru na celé Kčs.“

(3) Poplatek 5 Kčs stanovený v poznámkách 2 k saz. pol. 8, 15 a 24, v saz. pol. 16, písm. a) a 17, písm. a) a v poznámkách 1 k saz. pol. 16, 29 a 31 se zvyšuje na 12 Kčs.

(4) Poplatek 20 Kčs stanovený v saz. pol. 29, písm. b) se zvyšuje na 60 Kčs.

(5) Poplatek 40 Kčs stanovený v saz. pol. 30, písm. c) se zvyšuje na 120 Kčs.

(6) Poplatky 15 Kčs stanovené v saz. pol. 31 se zvyšují na 40 Kčs.

§ 4.

Sazba stanovená v saz. pol. 6, písm. D, c) se nahrazuje touto sazbou:

	„do 1.000 Kčs včetně	5 Kčs
přes 1.000 Kčs	2.000 „ „	15 „
„ 2.000 „ „	5.000 „ „	25 „
„ 5.000 „ „	10.000 „ „	40 „
„ 10.000 „ „	20.000 „ „	60 „
„ 20.000 „ „	100.000 „ „	80 „
„ 100.000 „ „		120 „ „

§ 5.

Pevné poplatky stanovené v saz. pol. 6, písm. A a C, 26, 27, 29, písm. a) a 30, písm. a) se nezvyšují.

§ 6.

(1) Hodnota předmětu sporu 15.000 Kčs uvedená v saz. pol. 6, písm. A se zvyšuje na 30.000 Kčs.

(2) Nejvyšší výměry poplatků stanovené v saz. pol. 6, písm. B, D, b) a E, a), odst. 2 a v saz. pol. 7, písm. a), č. 2 se zvyšují z 200 Kčs na 400 Kčs, z 50 Kčs na 120 Kčs a ze 100 Kčs na 250 Kčs.

(3) Hodnoty stanovené v § 15 a § 17, odst. 2 nařízení ve znění čl. I, odst. 1 zákona č. 120/1931 Sb. se zvyšují z 300 Kčs na 500 Kčs, z 2.000 Kčs na 5.000 Kčs a z 10.000 Kčs na 20.000 Kčs.

§ 7.

(1) V § 13 nařízení se připojuje další odstavec tohoto znění:

„(4) Použije-li obchodník nebo živnostník obchodního dopisu, podmíněčně od poplatku osvobozeného, jako důkazního prostředku v civilním sporu nebo v exekučním řízení, podléhá tento dopis poplatku podle povahy právního jednání osvědčeného v něm, avšak jen podle hodnoty předmětu sporu. Zapraviti poplatek je povinen ten, kdo dopisu použil, a to kolkovými známkami nalepenými na dopis. Přesahuje-li poplatek 300 Kčs, může být zaplacen také přímo po vyměření; v tomto případě je poplatník povinen ohlásiti dopis před použitím bernímu (poplatkovému) úřadu k vyměření poplatku. Při nesplnění poplatkové nebo ohlašovací povinnosti se vyměří bez zavedení trestního řízení zkrácený poplatek čtyřnásobnou částkou.“

(2) V § 14, odst. 5 nařízení se slova „a v § 13, odstavci 2“ nahrazují slovy „a v § 13, odst. 2 a 4.“

§ 8.

Ustanovení čl. I, odst. 31 zákona č. 120/1931 Sb. se zrušuje.

§ 9.

Ministr financí se zmocňuje, aby v dohodě s ministrem spravedlnosti upravil a v jazyce českém ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlásil závazné znění

a) nařízení a sazby, jak vyplývá ze změn provedených zákony vydanými za účinnosti nařízení a tímto zákonem,

b) prováděcího předpisu k nařízení.

Část druhá.

Soudní poplatky na Slovensku.

§ 10.

Zák. čl. XLIII/1914, o soudních poplatcích (dále jen „zákonný článek“), zákon č. 38/1922 Sb., zákon ze dne 17. března 1925, č. 60 Sb., o poplatcích v řízení před rozhodčím sou-

dem plodinové bursy. v Bratislavě, zákon č. 120/1931 Sb. a sazebník k němu připojený a zákon č. 255/1935 Sb. se mění a doplňují podle dalších ustanovení §§ 11 až 20.

§ 11.

Sazby pevných poplatků a jejich nejnížší a nejvyšší výměry, platné v den 29. září 1938, se zvyšují o 150% s výjimkami uvedenými v §§ 12 až 18.

§ 12.

(1) Poplatek 30 h se zvyšuje všude na 1 Kčs.

(2) Poplatek 4 Kčs stanovený v čl. 2, písm. B, č. III, odst. 2 zákona č. 38/1922 Sb. se zvyšuje na 12 Kčs.

(3) Poplatky 15 Kčs stanovené v čl. 3, § 1 zákona č. 38/1922 Sb., ve znění čl. IV, č. 1, písm. A zákona č. 120/1931 Sb., se zvyšují na 40 Kčs.

(4) Poplatek 5 Kčs stanovený v § 2, odst. 3 zákona č. 60/1925 Sb., ve znění čl. III, č. 3 zákona č. 120/1931 Sb., se zvyšuje na 12 Kčs.

§ 13.

(1) Pevné poplatky stanovené v § 1, odst. 1, písm. a) zákona č. 60/1925 Sb., ve znění čl. III, č. 1, písm. a) zákona č. 120/1931 Sb. a § 2, odst. 7 zákona č. 255/1935 Sb., se nezvyšují; tam uvedená hodnota předmětu sporu 15.000 Kčs se zvyšuje na 30.000 Kčs.

(2) Nejvyšší výměra poplatku stanovená v § 1, odst. 1, písm. b) zákona č. 60/1925 Sb. se zvyšuje na 400 Kčs.

§ 14.

Sazba stanovená v § 11 zákonného článku se nahrazuje touto sazbou:

„do 100 Kčs	1 Kčs
přes 100 Kčs „ 400 „	3 „
„ 400 „ „ 1.000 „	5 „

za každých dalších třebas jen započatých 1.000 Kčs vždy o 5 Kčs více, nejvýše však 400 Kčs.“

§ 15.

(1) Pevné poplatky ze soudních rozhodnutí stanovené v § 12, odst. 1 a 2 a § 13, odst. 3 zákonného článku se zvyšují na 30 Kčs a poplatek stanovený v § 12, odst. 4 zákonného článku na 15 Kčs.

(2) Hodnota předmětu sporu uvedená v § 12, odst. 1, druhé větě zákonného článku se zvyšuje na 4.000 Kčs.

§ 16.

(1) Ustanovení § 14 zákonného článku se mění a zní:

„Z rozsudků první stolice, vyjímajíc ty, které jsou uvedeny v § 11, § 12, odst. 1 a § 13, odst. 3, je zapraviti podle hodnoty předmětu sporu nebo řízení

do 100 Kčs poplatek	2 Kčs
přes 100 Kčs „ 400 „ „	6 „
„ 400 „ „ 1.000 „ „	15 „

za každých dalších třebas jen započatých 1.000 Kčs až do 20.000 Kčs vždy o 15 Kčs více, přes 20.000 Kčs až do 200.000 Kčs 1½% „ 200.000 „ „ 2%.“

(2) Ustanovení § 15 zákonného článku se mění a zní:

„Poplatku stanovenému pro rozsudky soudů první stolice podléhají i rozsudky soudů odvolacích a dovolacích stolic, zvýšila-li se po vynešení rozsudku první stolice hodnota předmětu sporu nebo řízení (§ 35); do tohoto poplatku se započítá poplatek zaplacený z rozsudku první stolice.“

§ 17.

Ustanovení § 16, odst. 2 zákonného článku se mění a zní:

„Z prvního povolení exekuce podle jiných listin, než těch, které jsou uvedeny pod č. 1, a z rozsudků ve sporu vylučovacím (§ 94 zák. čl. LX/1881) a o zrušení exekuce na nemovitosti (§ 168 zák. čl. LX/1881) jest zapraviti poplatek stanovený v § 11, z prvního povolení exekuce však nejvýše 120 Kčs.“

§ 18.

Pevný poplatek z plné moci stanovený v § 29 zákonného článku se zvyšuje na 12 Kčs.

§ 19.

Hodnoty stanovené v § 34 zákonného článku se zvyšují z 1.000 Kčs na 5.000 Kčs a ze 2.500 Kčs na 20.000 Kčs.

§ 20.

(1) Zrušují se:

1. čl. IV, č. 5 zákona č. 120/1931 Sb.;
2. § 2, odst. 6 zákona č. 255/1935 Sb.;
3. § 23 zákona ze dne 19. února 1946, č. 32 Sb., o sjednocení a úpravě některých poplatkových předpisů.

(2) V čl. II, písm. B, č. 6 zákona č. 120/1931 Sb. se vypouštějí slova: „a ze 4 Kč na 5 Kč, posléze uvedený poplatek však jen při hodnotě sporu přes 2.000 Kč.“

(3) Ustanovení §§ 27, 28 a 30 zákona ze dne 27. ledna 1942, č. 14 Sl. z., o změně a doplnění některých právních předpisů o poplatecích, a čl. V zákona ze dne 28. října 1943, č. 138 Sl. z., o změně některých právních předpisů o poplatecích, pozbývají použitelnosti.

§ 21.

Ministr financí se zmocňuje, aby v dohodě s ministrem spravedlnosti a po slyšení pověřence financí upravil a v jazyce slovenském ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlásil závazné znění

a) zákonného článku, jak vyplývá ze změn provedených zákony vydanými za účinnosti zákonného článku a tímto zákonem,

b) prováděcího předpisu k zákonnému článku.

Část třetí.

Předpisy pro celý stát.

§ 22.

V § 1 zákona č. 255/1935 Sb. se vypouštějí slova: „až do další zákonné úpravy.“

Oddíl II.

Poplatky za ověření podpisů.

§ 23.

(1) Ověření podpisu strany nebo současně ověření několika podpisů stran na vkladních listinách podléhá poplatku

8 Kčs, provádí-li je soud, a

2 Kčs, provádí-li je notář.

(2) Tím se doplňuje saz. pol. 17/66 popl. zákona a saz. pol. 11/45 a 24/65 popl. pravidel.

(3) Zákon ze dne 25. července 1871, č. 1 ř. z. z roku 1872, jímž se změňuje 66. tarifová položka zákona ze dne 13. prosince 1862, č. 89 ř. z., se zrušuje.

Oddíl III.

Závěrečná ustanovení.

§ 24.

Tento zákon nabývá účinnosti 15. dne po vyhlášení; provede jej ministr financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Dolanský v. r.

21.

Zákon**ze dne 3. února 1948**

o právním postavení snoubenek a nemanželských dětí, pozůstalých po účastnících národního boje za osvobození.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.

Ustanovení hmotněprávní.

§ 1.

Rozsah zákona.

(1) Tento zákon se vztahuje na snoubenky a nemanželské děti, pozůstalé po účastnících národního boje za osvobození.

(2) Účastníky národního boje za osvobození se v tomto zákoně rozumějí osoby uvedené v §§ 1 a 2 zákona ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, z osob uvedených v § 1, odst. 1, č. 1, písm. a) však jen ty, které byly v době své smrti československými státními občany.

Snoubenky a jejich právní postavení.

§ 2.

Ustanovení tohoto zákona o snoubenkách platí pro ženu, které účastník národního boje za osvobození dal svůj úmysl, uzavřít s ní manželství, najevo takovým způsobem a za takových okolností, že nemůže být pochybnosti o vážnosti a rozhodnosti úmyslu slibujícího, jestliže žena

1. je státní občanka československá, státně spolehlivá,

2. slib přijala a zamýšlené manželství bylo po právu možné aspoň v době smrti muže, avšak k sňatku nedošlo jen z toho důvodu, že muž padl nebo zemřel,

3. neuzavřela manželství s jiným mužem ani se nechovala způsobem znevažujícím zasnoubení.

§ 3.

Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 2, přísluší snoubence:

1. rodinné jméno (příjmení) snoubencovo,
2. právo na to, aby byla v úředním styku označována jako paní.

§ 4.

(1) Utrpěla-li snoubenka tím, že nedošlo k jejímu sňatku s účastníkem národního boje za osvobození, majetkovou újmu a je-li zvláštěního zřetele hodna, zejména má-li nemanželské dítě se svým snoubencem nebo žila-li s ním ve společné domácnosti a je-li nyní její výživa ohrožena, přísluší jí nárok na přiměřené odškodnění z majetku zanechaného účastníkem národního boje za osvobození, a to proti pozůstalosti, na Slovensku, a byla-li už pozůstalost odevzdána, proti dědicům, a jde-li o odúmrtí, proti státu.

(2) Přiměřenost majetkového odškodnění se posuzuje se zřetelem na majetkové a vydělkové poměry snoubenky a dědiců; snoubence však nesmí být přiznáno více, než kolik by podle okolností případu obdržela podle platných zákonných předpisů pozůstalá vdova. Při stanovení výše odškodnění lze však vzít za základ jen to, co dědicům zbude po odečtení nákladů, které vynaložili nebo budou musít vynaložit proto, že dědictví nabyli nebo nabudou.

(3) Nedojde-li mezi účastníky k jiné dohodě, na př. k dohodě o vydání jednotlivých kusů dědictví nebo k dohodě o poskytování zaopatření, stanoví se přiměřené odškodnění v penězích.

(4) V pozůstalostním řízení posuzuje se snoubenka se svým nárokem jako věřitelka.

§ 5.

Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 4, odst. 1, mohou být snoubence od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni, kdy tento zákon nabude účinnosti, zcela nebo zčásti přiznány:

1. veřejné zaopatřovací platy, důchody podle předpisů o veřejnoprávním sociálním pojištění nebo důchody podle zákona ze dne 18. července 1946, č. 164 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce, které by jí příslušely, kdyby byla vdovou po účastníku národního boje za osvobození a kdyby byly u ní splněny i ostatní podmínky nároku na takové platy nebo důchody;

2. zaopatřovací důchody, které by jí příslušely podle smlouvy mezi soukromým zaměstnavatelem a účastníkem národního boje za osvobození, kdyby byla vdovou po tomto účastníku.

Nemanželské děti a jejich právní postavení.

§ 6.

(1) Ustanovení tohoto zákona o nemanželských dětech platí pro nemanželské dítě účastníka národního boje za osvobození, jestliže:

1. dítě je státním občanem československým, a pokud už může být činěno odpovědným za své činy, nejsou proti němu námitky s hlediska státní spolehlivosti,

2. nemanželské otcovství bylo uznáno na soudě nebo před matrikářem,

3. k legitimaci dítěte nedošlo jen z toho důvodu, že nemanželský otec padl nebo zemřel.

(2) Uznání nemanželského otcovství (odstavec 1, č. 2) může být nahrazeno soudním zjištěním, že nemůže být pochybnosti, že dítě bylo skutečně zplozeno účastníkem národního boje za osvobození. Ani tohoto zjištění není třeba, bylo-li už dítě prohlášeno za manželské (legitimováno) rozhodnutím vlády.

§ 7.

(1) Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 6, pokládá se dítě za manželské dítě svého otce s tím, že mu přísluší:

1. rodinné jméno (příjmení) otcovo;

2. veřejné zaopatřovací platy, které by mu příslušely, kdyby bylo manželským dítětem účastníka národního boje za osvobození a kdyby manželství mezi rodiči dítěte bylo bývalo po právu možné aspoň v době smrti otce, avšak k sňatku nedošlo jen z toho důvodu, že otec padl nebo zemřel;

3. zaopatřovací důchody, které by mu příslušely podle smlouvy mezi soukromým zaměstnavatelem a účastníkem národního boje za osvobození, kdyby bylo manželským dítětem tohoto účastníka;

4. zákonné dědické právo po otci, jako by bylo v den jeho smrti jeho dítětem manželským (§ 8).

(2) Platy (důchody) uvedené v odstavci 1, č. 2 a 3 přísluší dítěti od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni, kdy tento zákon nabude účinnosti.

§ 8.

(1) Bylo-li projednání pozůstalosti po účastníku národního boje za osvobození už skončeno, přísluší dítěti, jsou-li splněny podmínky stanovené v § 6, proti dědicům, a jde-li o odúmrtě, proti státu, nárok na odškodnění ve výši zákonného dědického podílu. Nedojde-li mezi účastníky k jiné dohodě, jako na př. k dohodě o vydání jednotlivých kusů dědictví nebo k dohodě o poskytování zaopatření a výživy, přísluší dítěti nárok na odškodnění v penězích.

(2) Není-li projednání pozůstalosti po účastníku národního boje za osvobození ještě skončeno v době, kdy se má rozhodnout o tom, zda jsou u dítěte splněny podmínky stanovené

v § 6, vyčká pozůstalostní soud s odevzdáním pozůstalosti až do pravomocného skončení tohoto řízení.

§ 9.

Uplatní-li dítě nárok na dědictví nebo na odškodnění podle § 8, nemůže vedle toho uplatňovat ještě nárok na výživu a zaopatření proti dědicům otcovým.

Část druhá.

Rízení.

Příslušnost.

§ 10.

O tom, zda jsou dány podmínky podle § 2 nebo § 6, rozhoduje okresní soud, u něhož měl snoubenec nebo nemanželský otec v době smrti svůj obecný soud, a není-li obecný soud v tuzemsku, okresní soud, u něhož se projednávala nebo projednává pozůstalost, a není-li ani tohoto soudu, okresní soud, v jehož obvodě má své bydliště navrhovatel. Návrh musí být podán nejpozději do dvou let ode dne, kdy tento zákon nabude účinnosti.

§ 11.

Soud příslušný podle § 10 rozhoduje také o nárocích snoubenčinných podle § 4 a § 5, č. 2 a o nárocích dítěte podle § 7, odst. 1, č. 3 a 4 (§ 8). Návrh musí být podán nejpozději do roka ode dne, kdy rozhodnutí o návrhu podle § 10 nabylo právní moci.

§ 12.

(1) O povolení zaopatřovacích platů nebo důchodů podle § 5, č. 1 rozhoduje v oboru státní správy příslušný ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí, jinak úřad (orgán), který by byl příslušný k přiznání zaopatřovacích platů nebo důchodů, kdyby snoubenka byla vdovou po účastníku národního boje za osvobození. Žádost musí být podána do roka ode dne, kdy rozhodnutí o návrhu podle § 10 nabylo právní moci.

(2) O uplatnění nároků podle § 7, odst. 1, č. 2 platí obecné předpisy.

Soudní řízení.

§ 13.

(1) O návrzích podle §§ 10 a 11 rozhoduje soud v řízení nesporném.

(2) Byly-li návrhy podle §§ 10 a 11 podány zároveň, může soud, je-li to vhodné a účelné, rozhodnout nejprve o návrhu podle § 10, a teprve až toto rozhodnutí nabude právní moci, pokračovat v řízení o návrhu podle § 11.

(3) Dědicové účastníka národního boje za osvobození, o jehož snoubenku nebo dítě jde, a jeho pozůstalá manželka jsou účastníky řízení, i když jde jen o návrh podle § 10.

§ 14.

V řízení o žalobě na zjištění nemanželského otcovství a plnění výživného, které v den, kdy tento zákon nabude účinnosti, není ještě v první stolici skončeno, může žalobce navrhnout, aby žaloba byla považována za návrh podle § 10, a není-li procesní soud příslušný o takovém návrhu jednat, aby věc byla postoupena soudu podle § 10 příslušnému. Dojde-li na převedení věci do nesporného řízení, jsou náklady provedeného řízení sporného součástí nákladů dalšího řízení nesporného.

§ 15.

(1) Rozhodl-li soud, že jsou splněny podmínky stanovené v § 2 nebo § 6, na základě usnesení, kterým byl účastník národního boje za osvobození prohlášen za mrtvého, a bylo-li toto usnesení dodatečně zrušeno (§§ 12 a 13 dekretu presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 117 Sb., kterým se upravují ustanovení o prohlášení za mrtvého), může účastník národního boje za osvobození do roka od tohoto zrušení žádati u soudu příslušného podle § 10, aby usnesení vydané podle § 10 bylo zrušeno; tím ztrácí snoubenka výhody podle § 3 a dítě postavení manželského dítěte podle § 6 a výhody podle § 7, odst. 1, č. 1 a lze požadovati na nich i vrácení toho, čeho nabyly podle § 4 nebo podle § 7, odst. 1, č. 4.

(2) Osoby, které plní snoubence nebo dítěti platy uvedené v § 5 nebo v § 7, odst. 1, č. 2 a 3, mohou za podmínek předchozího odstavce další plnění odeprít, i když účastník národního boje za osvobození o zrušení usnesení vydaného podle § 10 nezakročí.

(3) O příslušnosti a řízení platí přiměřeně ustanovení §§ 11 až 13.

Část třetí.

Ustanovení poplatková.

§ 16.

(1) Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 2, přísluší snoubence, která měla s účastníkem národního boje za osvobození dítě, pro nabytí následkem úmrtí nebo pro případ smrti z pozůstalosti po tomto účastníku, nepřesahuje-li hodnota nabytí 200.000 Kčs a nebyly-li daň z obohacení nebo též s ní související poplatek nemovitostní (dále jen dědické dávky) zaplacen v zemích České a Moravskoslezské před 5. květnem 1945, na Slovensku před 1. zářím 1944,

a) sazba třídy II. daně z obohacení zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb., o dani z obohacení,

b) sazba nemovitostního poplatku podle § 2, písm. a) zákona ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb., kterým se nově upravují válečné přírážky k poplatkům a mění některá ustanovení o poplatcích,

c) jsou-li pro to i ostatní podmínky, úlevy podle zákona ze dne 30. ledna 1947, č. 13 Sb., o úlevách v oboru daně z obohacení a poplatků pro pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození a po obětech nepřátelské persekuce a války, jakož i pro některá věnování.

(2) Snoubence, která neměla s účastníkem národního boje za osvobození dítě, přísluší pro nabytí uvedená v odstavci 1 za podmínek tam určených sazba třídy III. daně z obohacení citovaného zákona o této dani a úlevy podle předchozího odstavce, písm. c).

(3) Úlevy uvedené v odstavcích 1 a 2 příslušejí snoubence také tehdy, jestliže dědické dávky byly už předepsány, byť i pravoplatně. V takových případech lze úlevy uplatnit podáním u finančního úřadu první stolice nejdéle do šesti měsíců ode dne, kdy tento zákon nabude účinnosti.

§ 17.

Přiměřené odškodnění poskytnuté snoubence podle § 4 nelze odečítati od základu vyměření dědických dávek z pozůstalosti po účastníku národního boje za osvobození.

§ 18.

(1) Byl-li nemanželskému dítěti přiznán nárok na odškodnění ve výši zákonného dědického podílu podle § 8, odst. 1, je i pravoplatný předpis dědických dávek z pozůstalosti po účastníku národního boje za osvobození na návrh dědice, jehož dědický podíl se zmenšil, upravení. Návrh na úpravu lze podati u finančního úřadu první stolice do šesti měsíců od uzavření dohody (§ 8, odst. 1) nebo ode dne, kdy soudní rozhodnutí (§ 11) nabylo právní moci.

(2) Ustanovení odstavce 1 nelze použít tehdy, byly-li dědické dávky zaplacen v zemích České a Moravskoslezské před 5. květnem 1945, na Slovensku před 1. zářím 1944.

Část čtvrtá.

Ustanovení závěrečná.

§ 19.

Zápis změny příjmení snoubenky nebo dítěte, nastalé podle § 3, č. 1 nebo podle § 7, odst. 1,

č. 1, v rodné (křestní) matrice zařídí na žádost soudu zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo vnitra.

§ 20.

Tímto zákonem nejsou dotčena práva příslušející snoubenkám a nemanželským dětem, pozůstalým po účastnících národního boje za osvobození, podle jiných právních předpisů.

§ 21.

Tento zákon nabývá účinnosti 14. dnem po vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti, vnitra, financí a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Nosek v. r.

Dr. Drtina v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

22.

Zákon

ze dne 3. února 1948

o některých opatřeních v oboru rejstříkového práva.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Zvýšení daňového základu.

§ 1.

Částka 50.000 Kčs, uvedená v § 1, odst. 1 zákona ze dne 13. října 1928, č. 183 Sb., o daňovém základu rozhodném pro zápis obchodníků do obchodního rejstříku a o úpravě některých právních poměrů výdělkových a hospodářských společenstev (družstev), se zvyšuje na 150.000 Kčs.

§ 2.

(1) Nastane-li po zápisu firmy u obchodníka nebo veřejné obchodní společnosti nebo komanditní společnosti trvalý pokles ryziho výtěžku pod 150.000 Kčs, je opověděti firmu k výmazu z obchodního, na Slovensku firemního rejstříku.

(2) Trvalým poklesem ve smyslu předchozího odstavce je pokles, který trvá po dobu pěti přímo za sebou následujících berních roků.

(3) Ustanovení předchozích odstavců platí i pro výmaz firem, které byly už zapsány v den, kdy tento zákon nabude účinnosti, nemají-li po dobu pěti přímo za sebou následujících berních roků, počínajíc nejdříve berním rokem 1943, ryzí výtěžek dosahující 150.000 Kčs.

Oddíl II.

Provádění rejstříkového pořádku.

§ 3.

(1) Jestliže se změnily anebo zanikly skutečnosti zapsané v rejstříku a nepodají-li opověď osoby k ní povinné, může soud provést příslušný zápis na návrh toho, kdo osvědčí právní zájem a prokáže skutkový podklad dostatečující k vykonání zápisu.

(2) Zápis se provádí na náklad osoby povinné k opovědi.

§ 4.

(1) Zanikne-li firma zapsaná v rejstříku a nelze-li přiměti osoby k opovědi povinné, aby podaly návrh na její výmaz, provede jej soud z moci úřední.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí též, nepodají-li osoby k opovědi povinné návrh na výmaz firmy pro trvalý pokles ryziho výtěžku podle § 2.

(3) V usnesení a v příslušném zápisu soud uvede, že k výmazu došlo podle tohoto ustanovení.

§ 5.

(1) Soud vymaže firmu podle § 4 i tehdy, když její zánik není bezpečně zjištěn, ale dá se na něj usuzovat ze skutečností soudu známých.

(2) V takovém případě vyzve soud nejprve osoby k opovědi povinné, aby podaly návrh na výmaz firmy nebo učinily sdělení o pravém stavu věci, a poskytne jim k tomu přiměřenou, nejméně jednoměsíční lhůtu. Dále ve výzvě uvede, že, projde-li lhůta marně, bude mít za to, že firma zanikla, a že ji vymaže z moci úřední.

(3) Nelze-li výzvu účastníkům doručiti, vyvěsí ji soud na soudní desce a uveřejní ji v časopisech určených k vyhlásování soudních zápisů. Při větším počtu firem lze výzvu uveřejniti hromadně.

(4) Jde-li o firmu akciové společnosti, komanditní společnosti na akcie, společnosti s ručením obmezeným nebo výdělkového a hospodářského společenstva (družstva), provede se

výmaz bez předchozího zápisu zrušení a likvidace. Soud vyrozumí však v tomto případě, vylučně, jde-li o výdělkové a hospodářské společenstvo (družstvo), příslušný revisní svaz (družstevní ústředí), o zamýšleném postupu účastníky vyhláškou na soudní desce a v časopisech určených k vyhlášení soudních zápisů s tím, že od výmazu bude upuštěno, osvědčí-li některý z nich v přiměřené, nejméně jednoměsíční lhůtě, že má za společenství (společenstvem) pohledávku a že je tu společenské (společenstevní) jmění; tato výzva může být spojena s výzvou podle odstavce 3. Vyměřovacím úřadům pro daně přímé, nepřímé a poplatky doručí se výzva přímo.

§ 6.

(1) Soud odštěpného závodu provede zápis podle předcházejících ustanovení na podkladě usnesení soudu hlavního závodu.

(2) Podle ustanovení §§ 4 a 5 se postupuje přiměřeně i při výmazech zastupitelství (representací) cizích společností.

§ 7.

Na návrh osoby opovědi povinné (§ 5, odst. 2) obnoví rejstříkový soud původní zápisy, prokáže-li se, že domněnka soudu, na jejímž podkladě došlo k výmazu firmy podle § 5, byla mylná.

§ 8.

Osobou k opovědi povinnou rozumí se v předchozích ustanoveních, jde-li o majetek konfiskovaný podle dekretu presidenta republiky ze dne 25. října 1945, č. 108 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy, příslušný osidlovací úřad a Fond národní obnovy.

Oddíl III.

Likvidace bývalého německého soudnictví ve věcech rejstříkových.

§ 9.

(1) Soudy provádějící likvidaci bývalého německého soudnictví v občanských věcech právních podle dekretu presidenta republiky ze dne 19. září 1945, č. 79 Sb., o zatímní úpravě soudnictví v zemích České a Moravskoslezské, nepřenesou do rejstříků vedených podle československého práva ty firmy, jejichž majitelé, osobně ručící společníci veřejné obchodní společnosti nebo komanditní společnosti, představenstvo akciové společnosti, komanditní společnosti na akcie, společnosti s ručením obme-

zeným nebo výdělkového a hospodářského společenstva opustili československou republiku anebo byli z ní odsunuti, aniž tu zůstal majetek daný pod národní správu podle dekretu presidenta republiky ze dne 19. května 1945, č. 5 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů, nebo majetek ve správě Fondu národní obnovy podle dekretu č. 108/1945 Sb.

(2) I tuto firmu nutno však přenést, objevil-li se dodatečně, že tu je takový majetek.

Oddíl IV.

Ustanovení závěrečná.

§ 10.

Soudy, úřady, notáři (veřejní notáři), revisní svazy (družstevní ústředí) a obchodní a živnostenské komory jsou povinny neprodleně oznamovati rejstříkovým soudům skutečnosti rozhodné pro jejich postup podle §§ 3 až 5 a § 9 tohoto zákona.

§ 11.

Uveřejnění výzvy podle § 5, odst. 3 a 4 a usnesení o výmazu firmy z moci úřední podle § 4, odst. 3 a § 5, odst. 1 a 4 v časopisech určených k uveřejňování soudních zápisů se děje zdarma.

§ 12.

Pokud tento zákon neustanovuje jinak, platí o řízení podle oddílu II na Slovensku ustanovení nařízení č. 68.300/1914 I. M. (uh. m. spravedlnosti) o úpravě nesporného řízení ve věcech obchodních a směnečných.

§ 13.

Zrušují se:

1. ustanovení § 4 zák. č. 183/1928 Sb.;
2. zákon ze dne 28. května 1942, č. 89 Sl. z., o výmazu zaniklých firem z firemního rejstříku z úřední moci; řízení podle tohoto zákona už zahájená se však podle něho dokončí.

§ 14.

Tento zákon nabývá účinnosti patnáctého dne po vyhlášení; provede jej ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.
Gottwald v. r.
Dr. Drtina v. r.

23.**Zákon****ze dne 3. února 1948****o výkonu trestů postihujících majetek, uložených trestními soudy.**

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl první.**Obecná ustanovení.****§ 1.****Příslušnost.**

Nařizovati výkon trestů postihujících majetek a činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu těchto trestů přísluší, pokud tento zákon nestanoví jinak, soudu, který v trestní věci rozhodl v první stolici.

Oddíl druhý.**Peněžitě tresty.****§ 2.****Vyzvání k zaplacení trestu.**

Nezaplatí-li odsouzený peněžitý trest ihned po právní moci rozsudku, vyzve ho soud platebním příkazem, aby tak učinil do osmi dnů, jinak že bude trest vymáhán exekucí.

§ 3.**Výkon trestu zbývajícího po započtení vazby.**

(1) Byla-li do peněžitého trestu započtena vazba, lze vymáhati jen takovou jeho část, která je k celému peněžitému trestu v stejném poměru jako část náhradního trestu na svobodě, zbývající po odečtení započtené vazby, k celému náhradnímu trestu; číselnou výši této částky určí soud.

(2) Na zlomky dne a zlomky koruny se při určování poměrné části trestu podle odstavce 1 ve prospěch odsouzeného nehledí.

§ 4.**Odklad výkonu trestu a jeho splácení po částkách.**

(1) Na žádost odsouzeného odloží soud výkon peněžitého trestu na dobu nejvýše jednoho roku od právní moci rozsudku nebo povolí, aby odsouzený splácel peněžitý trest po částkách

tak, aby byl nejpozději do uvedené doby celý zaplacen, lze-li tím zameziti rozvrat jeho majetkových nebo rodinných poměrů nebo těžkou škodu, hrozící jemu nebo jeho rodině. Odklad výkonu nebo povolení splátek může soud učinit závislým na zřízení přiměřené jistoty.

(2) Soud může přihlédnouti i k žádosti, která došla po uplynutí osmidenní lhůty dotčené v § 2.

(3) Podání žádosti nemá odkladného účinku, avšak soud může podle svého uvážení po podání žádosti až do rozhodnutí o ní s vymáháním peněžitého trestu sečkatí anebo může, je-li v době podání žádosti vymáhání již v běhu, požádati exekuční soud, aby exekuci odložil do té doby, až bude podán návrh na pokračování. Při tom se přihlédne ke lhůtě stanovené v odstavci 1.

(4) Odpadnou-li důvody, pro které byl povolen odklad výkonu peněžitého trestu, nebo nezaplatí-li odsouzený bez závažného důvodu řádně dvě po sobě jdoucí splátky, odvolá soud povolení odkladu výkonu peněžitého trestu nebo povolení splácti jej po částkách. Stejně platí, nezřídí-li odsouzený v stanovené lhůtě jistotu, na které soud dodatečně učinil závislým další odklad výkonu nebo splátky.

§ 5.**Nařízení exekučního vymáhání trestu.**

(1) Nezaplatí-li odsouzený do osmi dnů od doručení platebního příkazu nebo usnesení, jímž byly povoleny odklad nebo povolené splácení po částkách odvolány (§ 4, odst. 4), vymáhá se peněžitý trest soudní exekucí. Byla-li odložena exekuce již zahájena, požádá soud, aby se v ní pokračovalo. Stejně se postupuje, nezaplatí-li odsouzený peněžitý trest do osmi dnů ode dne, kdy prošla doba, na kterou byl výkon trestu odložen.

(2) Byla-li povolena exekuce nebo pokračování v ní před uplynutím doby stanovené v odstavci 1, může odsouzený u exekučního soudu navrhnouti zrušení exekuce, pokud se týče, bylo-li povoleno pokračování v ní, její další odklad; soud rozhodne o návrhu po slyšení vymáhajícího věřitele (§ 7, č. 1).

§ 6.**Upuštění od exekučního vymáhání.**

Soud upustí od exekučního vymáhání peněžitého trestu, je-li zjevné, že by nemělo výsledku nebo že by výkonem trestu byla ohrožena vý-

živa odsouzeného nebo osob, kterým je dlužník podle zákona povinen poskytovat výživu, nebo že by tím bylo znemožněno splnění povinnosti nahradit škodu způsobenou trestným činem.

§ 7.

Exekuční vymáhání.

(1) O exekučním vymáhání peněžitých trestů platí ustanovení exekučního řádu (zákona) o vymáhání peněžitých pohledávek s těmito odchylkami:

1. Soud, který nařídil exekuční vymáhání trestu, má v exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele. Finanční prokuratura zastupuje vojenské soudy, ostatní soudy jen jde-li o exekuci na jiný majetek než na movité věci hmotné a je-li o to požádána, anebo jde-li o spory vzešlé z exekučního řízení.

2. Je-li tu záruka, na kterou byl obviněný (obžalovaný) propuštěn z vazby, nebo jsou-li tu jiné věci odsouzeného za trestního řízení zabavené, avšak za propadlé neprohlášené, vymůže se peněžitý trest nejprve z tohoto majetku odsouzeného, a to v přednostním pořadí před jinými závadami na něm vážnouchými.

3. Není-li tu takového majetku odsouzeného, vede se exekuce na jeho movité věci hmotné, a teprve pokud byla bezvýsledná, na jiný jeho majetek.

4. Z majetku, který zajišťuje náhradu škody způsobené trestným činem nebo zaplacení jiného majetkového trestu, může být k úhradě peněžitého trestu užito jen toho, co zbývá po uspokojení uvedených nároků.

(2) Byla-li exekuce povolena v rozporu s ustanovením odstavce 1, č. 2 až 4, může odsouzený, a v případě č. 4 též poškozený, navrhnouti u exekučního soudu její zrušení; soud rozhodne o návrhu po slyšení vymáhajícího věřitele.

§ 8.

Ručení za peněžité tresty.

(1) Peněžitý trest, za nějž bylo uloženo ručení jiné osobě, může být na této osobě vymáhán, jen pokud zůstala exekuce proti odsouzenému bezvýsledná nebo soud upustil od exekučního vymáhání na něm (§ 6).

(2) Bylo-li ručení uloženo někomu jako majiteli podniku a nelze-li peněžitý trest na něm dobýt, je rozhodnutí o ručení vykonatelné i proti jeho nástupci, prokáže-li se změna majitele listinami veřejnými nebo takovými listinami soukromými, na nichž je podpis toho,

jehož majetek se převádí, ověřen soudem nebo veřejným notářem.

(3) Bylo-li ručení uloženo několika osobám zároveň, ručí rukou společnou a nerozdílnou.

(4) Jinak platí o výkonu peněžitého trestu na osobě, která ručí za peněžitý trest, přiměřeně ustanovení §§ 2, 4 až 7. Bylo-li však uloženo ručení jiné osobě samostatným usnesením, může být trest na této osobě vymáhán, teprve když toto usnesení nabylo moci práva.

§ 9.

Nařízení výkonu náhradního trestu na svobodě.

(1) Je-li peněžitý trest nedobytný, nebo upustí-li soud od exekučního vymáhání, nařídí výkon náhradního trestu na svobodě. Bylo-li však ručení uloženo jiným osobám (§ 8), učiní tak teprve, nelze-li peněžitý trest na žádné z nich vymoci nebo bylo-li od exekučního vymáhání na všech těchto osobách upuštěno.

(2) Je-li nedobytná toliko část peněžitého trestu, vykoná se jen taková část náhradního trestu, jaká je k celému tomuto trestu v stejném poměru jako nedobytná část peněžitého trestu k celému peněžitému trestu.

(3) Odsouzený může kdykoli výkon trestu náhradního nebo jeho zbytek odvrátiti tím, že zaplatí peněžitý trest nebo takovou jeho část, jaká je k celému peněžitému trestu v stejném poměru jako nevykonaná část náhradního trestu k celému náhradnímu trestu.

(4) Na zlomky dne a koruny se při určování poměrné části trestu podle odstavce 2 nebo 3 ve prospěch odsouzeného nehledí.

Oddíl třetí.

Zabrání a propadnutí.

§ 10.

Pravomocné rozhodnutí, kterým byla zabráněna nebo prohlášena za propadlou peněžitá částka, vykoná se podle ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

§ 11.

Pravomocné rozhodnutí, kterým byla zabráněna nebo prohlášena za propadlou jiná věc, vykoná se podle příslušných ustanovení exekučního řádu (zákona); ustanovení § 7, odst. 1, č. 1 platí i tu. Týká-li se takové rozhodnutí nemovitosti nebo práva zapsaného ve veřejné knize, je vkladnou listinou podle knihovního práva.

§ 12.

(1) Ukáže-li se teprve za výkonu zabrání nebo propadnutí, že to, co bylo výrokem trestního soudu zabráněno nebo prohlášeno za propadlé, odsouzenému již nenáleží nebo že to nelze od jeho ostatního majetku oddělití anebo prokáže-li třetí osoba k věci své právo, rozhodne soud, pokud to trestní zákon dopouští, že na místo toho, co bylo zabráněno nebo prohlášeno za propadlé, nastupuje hodnota toho v penězích. Zároveň určí výši této peněžité částky. O vymáhání této peněžité částky platí ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

(2) Prokáže-li však odsouzený, že o to, co bylo výrokem trestního soudu zabráněno nebo prohlášeno za propadlé, přišel bez své viny, vysloví soud, že se od výkonu zabrání nebo propadnutí upouští.

Oddíl čtvrtý.

Konfiskace jmění.

§ 13.

Zajištění výkonu.

(1) Je-li obviněný naléhavě podezřelý z trestného činu, za který by bylo možno podle zákona vysloviti konfiskaci jmění nebo jeho části, a vyhýbá-li se trestnímu řízení útěkem, ukryváním nebo pobytem v cizině anebo je-li důvodná obava, že zmaří nebo ztíží výkon konfiskace tím, že zničí; poškodí; neupotřebitelným učiní, zcizí nebo odstraní svůj majetek nebo jeho část nebo jinak svůj majetek zmenší, zabaví soud (§ 18, odst. 4) ještě před rozhodnutím ve věci samé na návrh veřejného žalobce majetek, který obviněný má v Československé republice.

(2) Usnesení, kterým byl majetek obviněného zabaven, vyvěsí se na soudní desce, vyhlásí v Úředním listě (Úradnom vestníku), po případě také jiným vhodným způsobem a doručí se finanční prokuratuře příslušné podle sídla soudu, který vyslovil zabavení.

(3) Dnem, kdy bylo usnesení vyvěšeno na soudní desce, je zabaven veškerý majetek, který má obviněný v Československé republice. Zabavení postihuje také přírůstek a výtěžky, které ze zabaveného majetku plynou, i majetek, kterého obviněný nabude po zabavení. Pokud trvá zabavení, jsou bezúčinná veškerá právní jednání obviněného, týkající se zabaveného majetku, vyjímajíc právní jednání směřující k odvrácení bezprostředně hrozící škody.

(4) Kdo má ve své moci věci, které náležejí do zabaveného majetku, je povinen, jakmile

se o zabavení doví, oznámit to příslušné finanční prokuratuře anebo okresnímu soudu svého bydliště nebo okresnímu soudu, v jehož obvodě věc je, jinak odpovídá za škodu opomínutím oznámení způsobenou. Soud, k němuž oznámení došlo, vyrozumí o něm příslušnou finanční prokuraturu.

(5) K zabezpečení zabaveného majetku včetně výtěžku z něho učiní soud, v jehož obvodu je zabavený majetek nebo jeho část, na návrh finanční prokuratury potřebná prozatímní opatření (zátvor) podle ustanovení exekučního řádu (zákona); je-li nebezpečí v prodlení, může tak učiniti soud také z úřední moci.

(6) K žádosti obviněného nebo osoby, které je obviněný podle zákona povinen poskytovat výživu, může soud, který majetek zabavil, vyslechna finanční prokuraturu, vyjmout ze zabavení jednotlivé majetkové kusy, kterých je nezbytně třeba k zabezpečení nutné výživy obviněného nebo osob podle zákona na něho výživou odkázaných, anebo jiným způsobem zajistit prostředky k tomu potřebné.

(7) Soud, který majetek zabavil, zruší zabavení, jakmile se trestní řízení pravomocně skončí, aniž se vysloví konfiskace, nebo jakmile je jisté, že konfiskace jmění již nemůže býti vyslovena. Usnesení se doručí finanční prokuratuře, a ta zařídí, čeho třeba k uvolnění zabaveného majetku.

§ 14.

(1) Vysloví-li soud konfiskaci jmění odsouzeného, přechází veškeré jmění odsouzeného na československý stát dnem, kdy rozsudek nabude právní moci. Ustanovení § 11 platí i tu.

(2) K žádosti odsouzeného nebo osoby, které je odsouzený podle zákona povinen poskytovat výživu, může soud, vyslechna finanční prokuraturu, propustiti z konfiskace jednotlivé majetkové kusy, kterých je nezbytně potřebí k zabezpečení nutné výživy odsouzeného nebo osob podle zákona na něho výživou odkázaných. Podrobnosti upraví vláda nařízením přihlížejíc k ustanovení exekučního řádu (zákona).

(3) Věřitelům odsouzeného ručí stát za dluhy náležející ke konfiskovanému jmění jen do výše hodnoty tohoto jmění.

§ 15.

(1) Ustanovení předchozího paragrafu platí přiměřeně, byla-li vyslovena konfiskace jen co do části jmění odsouzeného, určené podílem z celku. Soud může na návrh finanční prokuratury stanovit peněžitou částkou hodnotu konfiskované části jmění. Peněžita částka

takto stanovená se vymáhá podle ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

(2) Ustanovení o vymáhání peněžitých trestů platí také při konfiskaci části jmění, určené peněžitou částkou.

(3) Bylo-li před konfiskací podle odstavce 1 nebo 2 jmění odsouzeného zabaveno (§ 13), zruší soud po výkonu konfiskace zabavení co do majetku, který nebude výkonem postižen.

Oddíl pátý.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 16.

(1) Výtěžek trestů postihujících majetek připadá státu. Stejně platí i o pořádkových trestech a pokutách uložených trestními soudy.

(2) Jak se má naložiti s věcmi a právy, které výkonem trestu připadly státu, ustanovují zvláštní předpisy.

(3) Ustanovení § 4 neplatí v případech, kdy trest na penězích byl uložen podle zákona č. 15/47 Sb.

§ 17.

Ustanovení tohoto zákona platí i pro obor vojenského soudnictví.

§ 18.

(1) Činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu trestu náleží, vyjmouc rozhodnutí podle § 14, odst. 2 a § 15, odst. 1, věty druhé předsedovi senátu (předsedovi porotního soudu) po slyšení veřejného žalobce.

(2) Rozhodovati o žádostech za odklad výkonu trestu nebo povolení splácti peněžitý trest po částkách náleží senátu (soudnímu sboru) v neveřejném sedění. Souhlasí-li však předseda s veřejným žalobcem, že se má povolit odklad výkonu trestu nebo splácti trest po částkách, není potřeba usnášení senátu.

(3) Vynesl-li rozsudek v první stolici samosoudce, náleží mu činiti rozhodnutí a opatření uvedená v odstavci 1 a 2.

(4) Činiti rozhodnutí uvedená v § 13, odst. 1 a 6 náleží až do počátku hlavního přelíčení radní komoře (obžalobnému senátu), po právní moci obžaloby ve věcech náležejících k příslušnosti soudů porotních, soudnímu sboru porotního soudu.

(5) V oboru působnosti trestního řádu zák. č. XXXIII/1896 náleží státnímu zastupitelství činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu trestu příslušející podle oddílu druhého a třetího rozhodujícímu soudu (§ 1), rozhodoval-li

v trestní věci v první stolici sborový soud první stolice nebo soud porotní.

§ 19.

(1) Na rozhodnutí uvedené v § 13, odst. 1 může si veřejný žalobce, obviněný a ve lhůtě jemu příslušející jeho manžel (manželka), jeho zákonný zástupce a příbuzní v řadě vzešlé a sestupné stěžovati do osmi dnů od jeho doručení. Stížnost se podává u soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje, a rozhoduje o ní s konečnou platností soud, kterému přísluší jinak rozhodovati o odvolání. Stížnost nemá odkladného účinku.

(2) Proti rozhodnutím a opatřením uvedeným v § 18, odst. 1 až 3 není opravného prostředku.

(3) Jinak platí o řízení před trestními soudy, které se koná podle tohoto zákona, podpůrně ustanovení trestních řádů.

§ 20.

(1) Zrušují se všechny předpisy, které odporují tomuto zákonu, zejména:

1. Ustanovení § 409 trestního řádu ze dne 23. května 1873, č. 119 ř. z.,

2. ustanovení § 519 trestního řádu zák. č. XXXIII/1896,

3. ustanovení § 18, odst. 2 až 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 Sb., o trestání válečné lichvy,

4. ustanovení § 10, odst. 4 a § 11, odst. 1 zákona ze dne 30. května 1924, č. 124 Sb., o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utržení a urážek na cti, ve znění zákona ze dne 28. června 1933, č. 108 Sb., o ochraně cti,

5. ustanovení § 73 vojenského trestního zákona z 15. ledna 1855, č. 19 ř. z.

(2) Kde jiné platné předpisy odkazují na ustanovení § 18 zákona č. 568/19 Sb., týkají se tyto odkazy nadále obdobných ustanovení oddílu čtvrtého tohoto zákona.

§ 21.

Tento zákon nabude účinnosti osmého dne po vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti a národní obrany.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

arm. gen. Svoboda v. r. Dr. Drtina v. r.